

ਭਾਰਤੀ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀ ਰਿਪੋਰਟ

ਸਿਵਲ ਫੁਟਕਲ

ਆਰ.ਐਸ. ਨਰੂਲਾ J.

ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ - ਪਟੀਸ਼ਨਰ

ਬਨਾਮ

ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਅਤੇ ਹੋਰ,—ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲੇ,

1966 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ.2115

25 ਨਵੰਬਰ 1966 ਈ

ਪੰਜਾਬ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਐਕਟ (1925 ਦਾ VIII)— ਧਾਰਾ 76 ਅਤੇ 142—ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਨਿਆਂਇਕ ਕਮਿਸ਼ਨ—ਕੀ ਆਰਡਰ 39 ਨਿਯਮ 1 ਅਤੇ 1 ਅਤੇ ਆਰਡਰ 40 ਨਿਯਮ 1 ਸੀ.ਪੀ.ਸੀ.—ਭਾਰਤ ਦਾ ਸੰਵਿਧਾਨ—(195) ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਰਜ਼ੀ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਆਰਟੀਕਲ 226—ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਰਿੱਟ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ—ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਬਾਰੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਘਟੀਆ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਆਇਆ—ਕੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਨੇ ਕਿਹਾ ਕਿ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਜੋ ਪੰਜਾਬ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਐਕਟ, 1925 ਦੇ ਕਿਸੇ ਇਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਗੜਬੜੀ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, ਡਿਊਟੀ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਉਸ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਇੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਖਰਚੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਮੈਂਬਰ। ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਦੇਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਐਕਟ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਲਾਗੂ ਹੈ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਉਪਰੋਕਤ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਜ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਜਾਂ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੈਂਬਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੰਜ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ। ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਾਹਤ ਦੀ ਗਰਾਂਟ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਆਦਿ, ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਰੱਖੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਪਰ ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਜਾਂ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੇਕਰ

ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਜਿਹੀ ਅੰਤਰਿਮ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 39 ਨਿਯਮ 1 ਅਤੇ 2 ਅਤੇ ਆਰਡਰ 40 ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਨਾ ਸਿਰਫ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 142 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਉਸ ਧਾਰਾ (ਧਾਰਾ 142) ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 76 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ "ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ" ਸ਼ਬਦਾਵਲੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੋਡ ਦੇ ਸਿਰਫ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ, ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 95 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਪ੍ਰਾਵਧਾਨ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਗਿਣਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇੱਕ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਰਿਮ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜੋ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹਨ।

ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਘਟੀਆ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਪੇਟੈਂਟ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਕੋਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕ ਨਹੀਂ ਸਕਦੀ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ. ਇਹ ਵੀ ਬਰਾਬਰੀ ਨਾਲ ਸੁਲਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਘਾਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਹਨ, ਜਿਸਦਾ ਹੁਕਮ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ। ਕੀ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮੂਹਾਂ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਰਿਸੀਵਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ, ਸਿਰਫ ਅਪੀਲੀ ਜਾਂ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 216/227 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਸਰਟੀਓਰੀ, ਮੈਡਮਸ ਜਾਂ ਇਸ ਮਾਨਯੋਗ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਉਚਿਤ ਸਮਝੀ ਗਈ ਕੋਈ ਹੋਰ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ।

ਜੇ ਐਸ ਰੇਖੀ, ਬੀ ਐਸ ਸੌਧੀ, ਵਕੀਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਲਈ।

ਐਚ ਐਸ ਗੁਜਰਾਲ, ਸੁਸ਼ੀਲ ਮਲਹੋਤਰਾ, ਵਕੀਲ, ਜਵਾਬ ਦੇਣ ਵਾਲਿਆਂ ਲਈ।

ਹੁਕਮ

1. ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾਜ਼ ਜੁਡੀਸ਼ੀਅਲ ਕਮਿਸ਼ਨ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ (ਇਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦਾ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਐਕਟ 1925 (ਪੰਜਾਬ ਐਕਟ 1925 ਦਾ 8) ਦੀ ਧਾਰਾ 70 (ਇਸ ਤੋਂ

ਬਾਅਦ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਰਜ਼ੀ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਪੈਡੈਟ ਲਾਈਟ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਲਈ ਸਥਾਪਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਅਤੇ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸਰਟੀਫਿਕੇਟ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਆਰਡਰ 39 ਰੂਲ 1 ਜਾਂ 2 ਨੂੰ ਸਵਾਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਮਿਤੀ 26 ਅਗਸਤ, 1966 (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਐਫ'), ਜਿਸ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਰੋਜ਼ਮਰਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਅਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਡੇਰਾ ਸਾਹਿਬ, ਬਟਾਲਾ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਉਸ ਨੂੰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ।

2. ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਦੇ ਬਟਾਲਾ ਵਿਖੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਡੇਰਾ ਸਾਹਿਬ ਅਤੇ ਸਤਿ ਕਰਤਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਜੋਂ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 87 ਅਧੀਨ ਚਾਰ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਅਤੇ ਇੱਕ ਨਾਮਜ਼ਦ ਮੈਂਬਰ ਵਾਲੀ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਅਤੇ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ, ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ, ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 2, 3 ਅਤੇ 5 ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਉਕਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ। ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 4 ਕਮੇਟੀ ਵਿੱਚ ਨਾਮਜ਼ਦ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਏ। ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ (ਜਿਸਨੂੰ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ) ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਇੱਕ ਚੇਅਰਮੈਨ ਅਤੇ ਇੱਕ ਵਾਈਸ ਚੇਅਰਮੈਨ ਦੀ ਚੋਣ 11 ਅਕਤੂਬਰ 1965 ਨੂੰ ਹੋਈ ਸੀ, ਬੋਰਡ ਦੇ ਜਨਰਲ ਸਕੱਤਰ ਨੇ ਆਪਣੇ ਪੱਤਰ ਵਿੱਚ ਦੱਸਿਆ ਸੀ।, ਮਿਤੀ 3 ਅਕਤੂਬਰ, 1965। ਮੀਟਿੰਗ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਅਤੇ ਸ਼੍ਰੋਮਣੀ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ, ਅੰਮ੍ਰਿਤਸਰ ਦੇ ਕਾਰਜਕਾਰਨੀ ਮੈਂਬਰ ਵੱਲੋਂ ਚਲਾਈ ਗਈ। ਮੀਟਿੰਗ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰ: 8 ਨੂੰ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ।

ਇਹ ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਮਾਮਲਾ ਹੈ ਕਿ ਚੋਣਾਂ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਉਸ ਅਹੁਦੇ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਤੋਂ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਦਾ ਚਾਰਜ ਵੀ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ ਅਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਰਿਕਾਰਡ, ਦਸਤਾਵੇਜ਼ ਅਤੇ ਹੋਰ ਵਸਤੂਆਂ ਦਾ ਵੀ ਕਬਜ਼ਾ ਅਤੇ ਕਬਜ਼ਾ ਕਰ ਲਿਆ ਅਤੇ ਤਨਖਾਹਾਂ ਦੇਣੀਆਂ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ। ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਟਾਫ਼ ਆਦਿ। 17 ਦਸੰਬਰ 1965 ਨੂੰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਤੋਂ 4 ਨੇ ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਪਟੀਸ਼ਨਰ (ਅਨੈਕਸਚਰ 'ਏ') ਵਿਰੁੱਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 (1965 ਦਾ ਕੇਸ ਨੰ: 40) ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਦਿਆਂ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰ: 3 ਅਤੇ ਲਾਲ ਸਿੰਘ। ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 4 ਨੂੰ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਚੇਅਰਮੈਨ ਅਤੇ ਵਾਈਸ ਚੇਅਰਮੈਨ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਗਲਤੀ ਨਾਲ ਅਤੇ ਗੈਰ-ਵਾਜਬ ਢੰਗ ਨਾਲ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏ ਇਕੱਠੇ ਕਰਨੇ ਸ਼ੁਰੂ ਕਰ ਦਿੱਤੇ ਸਨ, ਜੋ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਕੰਮ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਸੀ। ਅਜਿਹੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਉਸਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਅਤੇ ਉਸਦੇ ਕਰਤੱਵਾਂ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਖਦਸ਼ਾ ਪ੍ਰਗਟਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਚੋਣ ਮੀਟਿੰਗ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦਾ ਝੂਠਾ ਰਿਕਾਰਡ ਤਿਆਰ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ: 2 ਤੋਂ 4 ਨੇ ਉਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਜਾਇਦਾਦਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਵੇ, ਉਸ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਕਿਰਾਏ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤੇ ਜਾਣ ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕਾਂ ਵਿੱਚ ਦਖਲਅੰਦਾਜ਼ੀ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਬਾਰੇ ਅਤੇ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਨੂੰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣਾ।

ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ ਰਾਹਤ ਵਜੋਂ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਵਜੋਂ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹੋਰ ਪੰਜ ਸਾਲਾਂ ਲਈ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨ ਲਈ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਗਲਤ ਕੰਮ ਕੀਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅਣਗਹਿਲੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਇੱਕ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਉਸਦੇ ਫਰਜ਼. ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਜਾਰੀ ਕੀਤੇ ਗਏ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਰਾਹੀਂ ਅੰਤਰਿਮ ਰਾਹਤ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਵੱਲੋਂ 17 ਦਸੰਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਕੰਮ ਨਾ ਕਰਨ ਲਈ ਸਾਬਕਾ ਪਾਰਟ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਸ ਸਾਲ 27 ਦਸੰਬਰ ਨੂੰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਸਾਬਕਾ ਪੱਖ ਦੇ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੇਸ ਦੇ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ, ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 3 ਨੇ 22 ਜਨਵਰੀ 1966 ਨੂੰ ਬਟਾਲਾ ਦੀ ਸਿਵਲ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ, ਜੋ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

ਦੇਵਾਂ ਪੱਖਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਆਪਣੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 25 ਜਨਵਰੀ, 1966 (ਅਨੈਕਸਚਰ 'ਬੀ') ਦੁਆਰਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਨਿਰੀਖਣਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਸਾਬਕਾ ਪੱਖ ਦੇ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ:--

"ਇਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਇਹ ਸਮਝਣਾ ਮੁਸ਼ਕਲ ਹੈ ਕਿ ਉਕਤ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਕਿਸ ਨੂੰ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਹ ਤੱਥ ਸ਼ੱਕ ਤੋਂ ਪ੍ਰਹੇ ਹਨ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੇ ਸਾਬਕਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਤੋਂ ਅਹੁਦਾ ਸੰਭਾਲ ਲਿਆ ਹੈ," ਉਕਤ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਤਨਖਾਹਾਂ ਆਦਿ ਅਦਾ ਕਰਨ, ਉਕਤ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਦੇ ਹਾਜ਼ਰੀ ਰਜਿਸਟਰ ਦੀ ਸਾਂਭ-ਸੰਭਾਲ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਕਰਦਾ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਇਹ ਵੀ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਤੱਥ ਹੈ ਕਿ ਜਵਾਬਦੇਹ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦਾ ਚੁਣਿਆ ਹੋਇਆ ਮੈਂਬਰ ਹੈ। ਕਮੇਟੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਹਿੱਸਾ ਲੈਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਿਤੇ ਵੀ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਨਹੀਂ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੂੰ ਕਿਰਾਇਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਤਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਨੂੰ ਕੋਈ ਨਾ ਪੂਰਣਯੋਗ ਸੱਟ ਵੱਜੇਗੀ ਜਾਂ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਦੂਜੇ ਪਾਸੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਤੁਰੰਤ ਵਸੂਲੀ ਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਤਾਂ ਭਾਰੀ ਬਕਾਇਆਂ ਦਾ ਢੇਰ ਲੱਗ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਨਾਲ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਕਮੇਟੀ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦਾਇਰ ਕਰੇਗੀ। ਅਸੀਂ ਇਹ ਵੀ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੀਆਂ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਨੂੰ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਨੂੰ ਕੁਝ ਨੁਕਸਾਨ ਹੋਣਾ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਤੱਥ ਅਤੇ ਕੇਸ ਦੇ ਅਜੀਬ ਹਾਲਾਤਾਂ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਅਸੀਂ ਮਹਿਸੂਸ ਕਰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਸੁਵਿਧਾ ਦਾ ਫਾਈਲ ਬੈਲੰਸ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦੇ ਹੱਕ ਵਿੱਚ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਉਸਨੂੰ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕਿਰਾਇਆ ਵਸੂਲਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਨਹੀਂ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਨੇ ਵੀ ਆਪਣੇ ਪੱਖ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਪਹਿਲੀ ਨਜ਼ਰੇ ਕੇਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਸਾਡੀ ਉਪਰੋਕਤ ਚਰਚਾ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਅਸੀਂ 17-12-1965 ਦੇ ਆਪਣੇ ਵਿਗਿਆਪਨ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਰੱਖਣ ਅਤੇ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਸਮੇਂ-ਸਮੇਂ 'ਤੇ ਵਧਾਉਣ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਿਨੈਕਾਰਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਤਿਆਰ ਨਹੀਂ ਹਾਂ।

ਜਵਾਬਦਾਤਾ ਨੂੰ ਹਦਾਇਤ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਇਮਾਰਤਾਂ ਦੇ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਇਕੱਠੇ ਕੀਤੇ ਕਿਰਾਏ ਦੀ ਰਕਮ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਫੰਡਾਂ ਵਿੱਚ ਇਕੱਤਰ ਹੋਣ ਤੋਂ ਤੁਰੰਤ ਬਾਅਦ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਏ ਅਤੇ ਨਿਯਮਤ ਖਾਤੇ ਰੱਖੇ।

3. ਅਜਿਹਾ ਪ੍ਰਤੀਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. 2 ਤੋਂ 4 ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਇਕਤਰਫਾ ਹੁਕਮ (ਅਨੁਸ਼ਾਸਨਾ 'ਬੀ') ਨੂੰ ਖਾਲੀ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਮਿਤੀ 25 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਦੇ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਆਪਣੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਗੁਆ ਦਿੱਤੀ ਸੀ। ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਾਲਤ ਵਿੱਚ, ਉਹਨਾਂ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਆਪਣੀ ਉਕਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹੁਕਮ ਮਿਤੀ 14 ਫਰਵਰੀ, 1966 (ਅੰਕਸਰ 'ਸੀ') ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਬਟਾਲਾ ਵਿਖੇ ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਆਰਜ਼ੀ ਹੁਕਮ ਲਈ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 3 ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵੀ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ। ਸੁਬਾਰਡੀਨੇਟ ਜੱਜ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਦੀ ਅਪੀਲ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਗੁਰਦਾਸਪੁਰ ਨੇ 18 ਮਈ 1966 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤੀ ਸੀ।

ਇਹ ਉਸ ਪੜਾਅ 'ਤੇ ਸੀ ਜਦੋਂ ਮਨਫਰ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 2 ਨੇ 30 ਮਈ, 1966 ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਨਵੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਜਗੀਰਾਂ ਦਾ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਰਾਇਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਜਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਲਈ ਕੋਈ ਫੰਡ ਅਤੇ ਯੋਗਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਨਾ ਬੰਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਕਿਉਂਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ ਰਹਿਣ ਕਾਰਨ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 95 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਅਧੀਨ ਅਜਿਹੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਮੁੱਖ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਾਲ, ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਡੀ') ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾਇਰ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਕਿਰਾਏਦਾਰਾਂ ਤੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਕਿਰਾਇਆ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਫੰਡ ਜਾਂ ਯੋਗਦਾਨ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਜਾਂ ਇਕੱਠਾ ਕਰਨ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾ ਸਕੇ। ਮੁੱਖ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੱਕ ਕਮੇਟੀ ਅਧੀਨ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦਾ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਬੰਧ। ਮੁੱਖ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰ: 5 (ਜੋ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਧਾਰਾ 142 ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿਚ ਜਵਾਬਦਾਇਕ ਨੰ: 4 ਸੀ) ਵੀ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਮੇਟੀ ਅਧੀਨ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿਚ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨਾਲ ਸਹਿਯੋਗ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਹ ਨੂੰ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਆਰਜ਼ੀ ਹੁਕਮਨਾਮੇ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਵਿਰੋਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਿਸ ਨੇ 17 ਜੂਨ, 1966 ਨੂੰ ਹਲਫਨਾਮਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤਾ ਸੀ (ਅੰਗ੍ਰੇਜ਼ੀ 'ਈ') ਇਸਦੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ।

ਆਪਣੇ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਤਹਿਤ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੰ: 2 ਤੋਂ 4 ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਅਤੇ ਬਟਾਲਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਵੱਲੋਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਆਰਜ਼ੀ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰਨ ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਖਾਰਜ ਕਰਨ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ। ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘਾਂ ਨੇ ਅਧੀਨ ਜੱਜ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਅਤੇ ਸਵਾਲਾਂ ਵਿੱਚ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੀ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਚੁਣੇ ਹੋਏ ਪ੍ਰਧਾਨ ਹੋਣ ਦਾ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਲਗਾਤਾਰ ਤਿੰਨ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਗੈਰਹਾਜ਼ਰ

ਰੱਖਣ ਦਾ ਦੋਸ਼ ਬਿਲਕੁਲ ਗਲਤ ਹੈ ਅਤੇ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਕੋਈ ਮੀਟਿੰਗ ਨਹੀਂ ਬੁਲਾਈ ਗਈ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਕਥਿਤ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਸਵਾਲ ਹੀ ਪੈਦਾ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦਾ। ਉੱਠਣਾ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਮਾਲਾ-ਮਾਲ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਹਲਫਨਾਮੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਥਿਤ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਦੀਆਂ ਕਾਪੀਆਂ ਜੋ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਭੇਜੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ, ਬੋਰਡ ਦੇ ਪੱਤਰ ਮਿਤੀ 11/16-5-1966 ਵਿੱਚ ਇਸ ਵੱਲੋਂ ਨਾਮਨਜ਼ੂਰ ਕਰ ਦਿੱਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਸਨ।

26 ਅਗਸਤ, 1966 ਨੂੰ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਆਰਡਰ 39 ਨਿਯਮ 1 ਅਤੇ 2 ਅਤੇ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 151 ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਪ੍ਰਗਟਡ ਆਰਡਰ (ਅਨੈਕਸਚਰ 'ਐਫ') ਪਾਸ ਕੀਤਾ। ਕੇਸ ਦਾ ਇਤਿਹਾਸ ਦੇਣ ਅਤੇ ਦਲੀਲਾਂ ਜਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ:-

"ਅਸੀਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਕੀਤੇ ਹਲਫਨਾਮਿਆਂ ਅਤੇ ਹੋਰ ਦਸਤਾਵੇਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਨੇੜਿਓਂ ਅਤੇ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇਖਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਅਸੀਂ ਇਸ ਨਤੀਜੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚੇ ਹਾਂ ਕਿ ਪਾਰਟੀਆਂ ਵਿਚਕਾਰ ਮੁੱਖ ਵਿਵਾਦ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਨੂੰ ਲੈ ਕੇ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਅਤੇ ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 3, ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਹੈ ਅਤੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 4 ਅਨੁਸਾਰ ਉਕਤ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਸ: ਬਲਬੀਰ ਸਿੰਘ ਹਨ। ਦੋਵੇਂ ਧਿਰਾਂ ਇਸ ਪਤਾਅ 'ਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ 'ਚ ਫੈਸਲਾ ਸੁਣਾਉਣਾ ਅਸੰਭਵ ਅਤੇ ਬੇਇਨਸਾਫੀ ਹੈ ਪਰ ਅਸੀਂ ਮੰਨਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਗੁਰੂਘਰ ਦੇ ਰੋਜ਼ਾਨਾ ਪ੍ਰਬੰਧ 'ਚ ਦਬਦਬਾ ਖਰੀਦਿਆ ਜਾ ਰਿਹਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਸਿਸਟਮ ਕਾਰਨ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਬਹੁਤ ਬੁਰਾ ਹਾਲ ਹੈ।

ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਹਿੱਤਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਅਸੀਂ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਕਿ ਦੈਂਤਸ਼ਾਹੀ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਲਈ ਅਤੇ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਨੂੰ ਮਾੜੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਤੋਂ ਬਚਾਉਣ ਲਈ ਕੁਝ ਅੰਤਰਿਮ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ।

ਇਸ ਲਈ ਅਸੀਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਰੋਜ਼ਮਰ੍ਹਾ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਨਾ ਦੇਣ ਅਤੇ ਉਕਤ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਉਕਤ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਲਈ ਨਿਪਟਾਏ ਗਏ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਧੀਨ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਾ ਕਰਨ। ਉਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਮੁੱਖ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ।

ਸ. ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 2 ਵੀ ਮੁੱਖ ਕੇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ ਅਜਿਹੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨਹੀਂ ਕਰੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ ਕਿ ਉਹ ਸਾਰੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰੇ ਅਤੇ ਅਗਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੱਕ ਐਕਟ ਜਾਂ ਮੈਨੇਜਮੈਂਟ ਦੀ ਸਕੀਮ ਅਧੀਨ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪ੍ਰਬੰਧਨ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਫਰਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰੇ। ਉਹ ਪ੍ਰਬੰਧਕੀ ਸਕੀਮ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦੇ ਉਚਿਤ ਖਾਤੇ ਰੱਖੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਵਾਬਦੇਹ ਹੋਵੇਗਾ। ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਤੱਕ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਕਮੇਟੀ ਦੀਆਂ ਮੀਟਿੰਗਾਂ ਬੁਲਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਆਦਿ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰੇਗਾ। ਅਸੀਂ ਦੋਵੇਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰਬਰ 1 ਅਤੇ 2 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਸਮੇਂ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਚਾਰਜ ਸੌਂਪਣ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਦਿੰਦੇ ਹਾਂ।"

4. ਉਪਰੋਕਤ ਹਵਾਲਾ ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ 3 ਅਕਤੂਬਰ 1966 ਨੂੰ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਲਈ ਪ੍ਰੇਰਿਆ। 5 ਅਕਤੂਬਰ, 1966 ਨੂੰ ਮੌਜੂਦਾ ਬੈਂਚ (ਦੁਆ ਅਤੇ ਪੰਡਿਤ ਜੇ.ਜੇ.) ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਅਯੋਗ ਹੁਕਮ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।, ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਦੇ ਹੋਏ। ਸਟੇਅ ਆਰਡਰ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ 28 ਅਕਤੂਬਰ ਨੂੰ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਨੂੰ ਸੁਣਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਗਰੇਵਰ ਜੇ. ਜਵਾਬਦੇਹ ਨੰਬਰ 2 ਅਤੇ 4 ਇਕੱਲੇ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਪੇਸ਼ ਹੋਏ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਜਵਾਬਦੇਹ ਦਾ ਹਲਫਨਾਮਾ ਇਨ੍ਹਾਂ ਸਾਰਿਆਂ ਦਾ ਸਾਂਝਾ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਦਰਜ ਕੀਤਾ ਹੈ।

ਕੁਝ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦਾ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਬਿਆਨ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਹੋਈ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਇੱਕ ਜਾਇਜ਼ ਮੀਟਿੰਗ ਝੂਠੇ ਢੰਗ ਨਾਲ ਸਥਾਪਤ ਕੀਤੀ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਕਿ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਪ੍ਰਧਾਨ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਅਮਰੀਕ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਲਾਲ ਸਿੰਘ ਨੂੰ ਕ੍ਰਮਵਾਰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਚੁਣਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੇ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਇੰਸਪੈਕਟਰ ਸਵਰਨ ਸਿੰਘ ਅਤੇ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਮੈਂਬਰ ਪ੍ਰੀਤਮ ਸਿੰਘ ਦੀ ਮਿਲੀਭੁਗਤ ਨਾਲ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਬੋਰਡ ਨੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਧਾਨ ਅਤੇ ਮੱਖਣ ਸਿੰਘ ਪ੍ਰਤੀਵਾਦੀ ਨੰਬਰ 5 ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮੀਤ ਪ੍ਰਧਾਨ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਬਾਰੇ ਬੋਰਡ ਨੂੰ ਝੂਠੀ ਰਿਪੋਰਟ ਭੇਜੀ ਸੀ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਅੱਗੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਪਹਿਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਉਨ੍ਹਾਂ ਵੱਲੋਂ ਵਾਪਸ ਲੈ ਲਈ ਗਈ ਸੀ, ਕਿਉਂਕਿ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਰਾਹਤ ਲਈ ਸਿਵਲ ਕੋਰਟ ਜਾਣ ਦੀ ਸਲਾਹ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਦੀਵਾਨੀ ਮੁਕੱਦਮਾ ਅਜੇ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਦੱਸਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮਨੋਹਰ ਸਿੰਘ ਨੇ ਆਪਣੀ ਵਾਪਸੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਵੀ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਹਿਲਾਂ ਵਾਲੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਨਹੀਂ ਸੀ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਦੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਰਹਿ ਚੁੱਕੇ ਹੋਣ 'ਤੇ ਆਧਾਰਿਤ ਸੀ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 95(8) ਤਹਿਤ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

5. ਚੋਣ ਲੜਨ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਲ ਦੁਆਰਾ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਪਹਿਲਾ ਮੁਢਲਾ ਇਤਰਾਜ਼ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਜਿਹੜੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਉਹ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਦਬਾਏ ਜਾ ਸਕਦੇ ਹਨ, ਇਸ ਲਈ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਤਹਿਤ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਇੱਥੇ ਅੰਦੋਲਨ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇ। ਵਕੀਲ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਾਅਵਾ ਕੀਤਾ ਕਿ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮ (ਅਨੈਕਸਚਰ 'ਐਫ') ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ ਜੋ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਮੁੱਖ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ।

6. ਇਹ ਅਦਾਲਤ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੇ ਵਿਸ਼ਾ-ਵਸਤੂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਚੁੱਕੀ ਹੈ। ਦਵਿੰਦਰ ਸਿੰਘ ਬਨਾਮ ਡਿਪਟੀ ਸੈਕਟਰੀ-ਕਮ-ਸੈਟਲਮੈਂਟ ਕਮਰ ਵਿਚ ਹੋਈ। ਪੇਂਡੂ, ਮੁੜ ਵਸੇਬਾ ਵਿਭਾਗ, ਜਲੰਧਰ (1964) 66 ਪੁੰਨ. LR 555: (AIR 1964 Punj 291 FB), ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਇੱਕ ਘਟੀਆ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਘਾਟ ਹੈ ਅਤੇ ਮਾਮਲਾ ਰਿਕਾਰਡ 'ਤੇ ਪੇਟੈਂਟ ਹੈ, ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਨੁਕਤੇ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਉਠਾਉਣ ਵਿੱਚ ਕਿਸੇ ਧਿਰ ਦੀ ਅਸਫਲਤਾ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਬਰਦਾਸ਼ਤ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗੀ। ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਸ ਸਕੋਰ 'ਤੇ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਤੋਂ ਇਹ ਵੀ ਬਰਾਬਰੀ ਨਾਲ ਸੁਲਝਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਅੰਦਰੂਨੀ ਘਾਟ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਕਿਸੇ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਨਹੀਂ ਉਠਾਏ ਗਏ ਸਨ, ਜਿਸਦਾ ਹੁਕਮ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਅਦਾਲਤ।

7. ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਐਡਵੋਕੇਟ ਸ਼੍ਰੀ ਜੇ.ਐਸ. ਰੇਖੀ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਈਆਂ ਗਈਆਂ ਦਲੀਲਾਂ ਇਹ ਹਨ:--

(i) ਕਿ 25 ਜਨਵਰੀ, 1966 ਦੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਕਾਰਨ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਦੂਜੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ 'ਤੇ ਰੋਕ ਲਗਾ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ।, ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਚੋਣ ਲੜ ਰਹੇ ਤਿੰਨੋਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਤੋਂ ਇਨਕਾਰ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ;

(ii) ਕਮਿਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਗਠਿਤ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹੋਣ ਦੇ ਨਾਤੇ, ਕੇਵਲ ਉਹਨਾਂ ਨਿਆਂਇਕ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਰਜਾਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜੋ ਇਸ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਕੁਝ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਅਤੇ ਇਸ ਦੀਆਂ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਲੰਬਿਤ ਰਿਸੀਵਰਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲਿਆਂ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ, ਅਪ੍ਰਯੋਗਿਤ ਆਦੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ;

(iii) ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 39 ਨਿਯਮ 1 ਅਤੇ 2, ਅਤੇ ਆਰਡਰ 40 ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 76 ਅਧੀਨ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਲਈ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ

(iv) ਕਿ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਤੁਰੰਤ ਕੇਸ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਇੱਕ ਪ੍ਰਾਪਤਕਰਤਾ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੇ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਦੀ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਲਈ ਕੋਈ ਕੇਸ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ।

8. ਮੈਂ ਇਹ ਸੋਚਣ ਲਈ ਝੁਕਿਆ ਹੋਇਆ ਹਾਂ ਕਿ ਉਪਰੋਕਤ ਚਾਰ ਨੁਕਤਿਆਂ ਵਿੱਚੋਂ ਆਖਰੀ ਨੂੰ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਬਜਾਏ ਵਿਵਾਦ ਦੇ ਗੁਣਾਂ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਸਬੰਧਤ ਹੈ। ਕੀ ਤੱਥਾਂ ਦੇ ਕੁਝ ਸਮੂਹਾਂ 'ਤੇ, ਕਿਸੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੂੰ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਕਰਨਾ ਚਾਹੀਦਾ ਸੀ, ਸਿਰਫ ਅਪੀਲੀ ਜਾਂ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਕੋਰਟ ਦੁਆਰਾ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਵਿਸ਼ਾ ਨਹੀਂ ਬਣ ਸਕਦਾ- ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੀ ਧਾਰਾ 226 ਤਹਿਤ ਵਿਵਾਦ ਦਾ ਮਾਮਲਾ। ਕੀ ਇਸ ਕੇਸ ਦੇ ਤੱਥਾਂ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲਗਾਏ ਗਏ ਦੋਸ਼ਾਂ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ, ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਹੁਕਮ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਇਸ ਲਈ ਮੇਰੇ ਦੁਆਰਾ ਇਹਨਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਨਹੀਂ ਦੇਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

9. ਹੁਕਮਨਾਮਾ ਜਾਂ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਦੀ ਦੂਜੀ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਰੈਸ ਜੂਡੀਕਾਟਾ (ਸ਼੍ਰੀ ਰੇਖੀ ਦੁਆਰਾ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਪਹਿਲੀ ਨੁਕਤਾ) ਦੁਆਰਾ ਰੋਕੇ ਜਾਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਸਵਾਲ ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਮੁਢਲੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਰਿੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ, ਕਿਉਂਕਿ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਅੰਤਰਿਮ ਰਾਹਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਇਸ ਨੂੰ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ। ਸ਼੍ਰੀ ਰੇਖੀ ਨੇ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ 'ਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਵੱਲੋਂ ਅੰਤਰਿਮ ਰਾਹਤ (ਅਨੈਕਸਚਰ 'ਈ') ਦੇ ਆਪਣੇ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ ਵਿੱਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਅਤੇ ਇਤਰਾਜ਼ਾਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਫਰਜ਼ ਸੀ। ਮੈਨੂੰ ਡਰ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਰਿਮ ਰਾਹਤ ਲਈ ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਵੇਲੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਇਹ ਸਵਾਲ ਅਸਲ ਵਿੱਚ ਦਲੀਲ ਅਤੇ ਦਬਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਇੱਥੇ ਉਠਾਉਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ

ਦੇਣ ਲਈ ਇਹ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਪਹਿਲੀ ਵਾਰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਿ ਇਤਰਾਜ਼ ਲਿਖਤੀ ਜਵਾਬ ਜਾਂ ਹਲਫ਼ਨਾਮੇ ਵਿਚ ਲਿਆ ਗਿਆ ਸੀ।

10. ਇਸ ਨਾਲ ਮੈਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਉਠਾਏ ਗਏ ਬਾਕੀ ਦੇ ਨੁਕਤਿਆਂ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਅਸਲ ਮਾਮਲੇ ਹਨ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਕਾਰਨ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਖਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਜਾਪਦੀ ਹੈ। ਇਹ ਸਵਾਲ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 76 ਅਤੇ 142 ਦੀ ਸਹੀ ਅਤੇ ਸਹੀ ਵਿਆਖਿਆ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੇ ਅੰਦਰੂਨੀ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਜੇਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਅਸਥਾਈ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦਾ ਕੋਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਸੀ ਤਾਂ ਜੋ ਆਰਜ਼ੀ ਆਰਡਰ ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ, ਇਸ ਨੂੰ ਸਰਟੀਓਰੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰਿੱਟ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਬਚਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਜੇਕਰ ਇਪਲੇਅਡ ਆਰਡਰ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਨੂੰ ਸਿਰਫ਼ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕਾਇਮ ਰਹਿਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਕਿ ਅੰਤਮ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਸਮੇਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

11. ਸ਼੍ਰੀ ਰੇਖੀ ਨੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਇਹਨਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਪਲੇਡ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਵਾਂਗ ਆਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਸਨੇ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 52 (2) , 95 (2) , 106 (3 ਅਤੇ 4), 116 (4), 123 (2 ਅਤੇ 3), 124, 130 (2 ਅਤੇ 4), 135 (7 ਅਤੇ 9) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੇ 142. ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਅਤੇ ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਮੇਰੇ ਲਈ ਜ਼ੁਬਾਨੀ ਧਾਰਾ 41 , 52(2) , 76 , 95(2) , 185(7) ਨੂੰ ਲਿਖਣਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਅਤੇ ਸਿਰਫ਼ 142. ਇਹ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਵਿੱਚ ਹਨ: --

"41. ਹਰੇਕ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਪ੍ਰਬੰਧ ਇਸ ਭਾਗ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਇਸਦੀ ਗਠਿਤ ਕਮੇਟੀ, ਬੋਰਡ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਸੰਚਾਲਿਤ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ।"

"52(2) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਬੋਰਡ ਦੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਜਿਹੀ ਖੋਜ ਦੇ ਉਸ ਦੇ ਗਿਆਨ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰ ਦੇਣ। ਖੋਜ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਿੱਟਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੋਰਡ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਹੁਕਮ ਨਹੀਂ ਹੁੰਦਾ, ਜਾਂ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਬੋਰਡ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਨਹੀਂ ਮਿਲ ਜਾਂਦਾ। ਪਾਸ ਕੀਤਾ।"

"76(1) ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੇ ਮੰਤਵ ਲਈ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਉਹੀ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣਗੇ ਜੋ ਕੋਡ ਆਫ਼ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1908 ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਹਨ, ਅਤੇ ਹੋਣਗੇ। ਪੰਜਾਬ ਭਰ ਵਿੱਚ ਮੁੱਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਅਸੀਮਤ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਸਪੱਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ।

(2) ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਉਸ ਜ਼ਿਲ੍ਹੇ ਦੀ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਉਹ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਥਿਤ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਜਾਂ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਜਿਸ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਮੰਤਵ ਲਈ ਕੋਈ ਵੀ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਭੇਜਿਆ ਜਾਵੇ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਇਹ ਹੁਕਮ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਅਜਿਹੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਕੋਈ ਫ਼ਰਮਾਨ ਜਾਂ ਹੁਕਮ ਸੀ।

(3) ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕਦੀਆਂ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ, 1908 ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਚਲਾਈਆਂ ਜਾਣਗੀਆਂ, ਅਤੇ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਰੇ ਹੁਕਮ ਅੰਤਿਮ ਹੋਣਗੇ।"

"95(2) ਇਸ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਬੋਰਡ ਦੀ ਖੋਜ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਅਜਿਹੀ ਖੋਜ ਦੀ ਜਾਣਕਾਰੀ ਹੋਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਇੱਕ ਮਹੀਨੇ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਇਸ ਧਾਰਾ ਨੂੰ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਜਾਵੇ। ਖੋਜ ਅਤੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਆਦੇਸ਼ ਅੰਤਿਮ ਹੋਵੇਗਾ:

ਬਸ਼ਰਤੇ ਕਿ ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਸਿੱਟਾ ਪਾਇਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੱਕ, ਜਾਂ, ਜੇਕਰ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਦਾ ਸਮਾਂ ਲੰਘਣ ਤੱਕ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਤਾਂ ਉਹ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਰਹੇਗਾ। ."

"135(7) ਜਦੋਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (6) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਆਪਣੇ ਫੈਸਲੇ ਤੱਕ, ਉਸ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਮੁਅੱਤਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਰਜ਼ੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।"

"142. (1) ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ, 1908, ਜਾਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਰਾਹਤ ਐਕਟ 1877 ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਚੀਜ਼ ਦੇ ਬਾਵਜੂਦ, ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਅਧਿਸੂਚਿਤ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ, , ਬੋਰਡ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਬੋਰਡ, ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂ ਬੋਰਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਮੈਂਬਰ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਜਾਂ ਕਿਸੇ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਜਾਂ ਪਿਛਲੇ ਦਫਤਰ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕੋਈ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। - ਗੁਰਦੁਆਰੇ ਦਾ ਧਾਰਕ ਜਾਂ ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਸਾਹਿਬ ਦੇ ਪਿਛਲੇ ਜਾਂ ਮੌਜੂਦਾ ਕਿਸੇ ਕਰਮਚਾਰੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਗੜਬੜ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ, ਇਸ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਦੇਸ਼ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਖਰਚ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਇਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ, ਜੇਕਰ ਇਸ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਗਲਤੀ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ, ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਜਾਂ ਖਰਚ ਸਾਬਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਸ ਐਕਟ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਜਾਂ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਇਕਸਾਰ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਹੱਲ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਜਾਂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਖਾਸ ਕੰਮ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕਰਨ ਦੇ ਸਮੇਂ, ਉਸ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਵਿਅਕਤੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਹਰਜਾਨਾ ਜਾਂ ਖਰਚਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਬੋਰਡ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਜਾਂ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ, ਇਸਦੇ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਬੋਰਡ, ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਮੇਟੀ, ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਅਯੋਗ ਵੀ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਅਜਿਹੇ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਪੰਜ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ ਅਜਿਹੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ:

ਬਸ਼ਰਤ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੀ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਮਿਤੀ ਤੋਂ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਤੋਂ ਵੱਧ ਸਮੇਂ ਬਾਅਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਾਪਤ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ, ਅਰਜ਼ੀ ਦੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਮੈਂਬਰ, ਬੋਰਡ ਦੀ ਕਾਰਜਕਾਰੀ ਕਮੇਟੀ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ, ਜੇ ਇਹ ਅਜਿਹੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਬਾਅਦ ਜਾਂ ਉਸ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਰਹਿਣ ਦੀ ਮਿਤੀ ਦੇ ਛੇ ਸਾਲਾਂ ਬਾਅਦ, ਜੋ ਵੀ ਬਾਅਦ ਵਿੱਚ ਹੋਵੇ, ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ।

(2) ਬੋਰਡ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਅਰਜ਼ੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ, ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ, ਇਸ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।

(3) ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਜਾਂ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਧੀਨ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਹੁਕਮਾਂ ਤੋਂ ਦੁਖੀ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਨੱਬੇ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।"

12. ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਸ਼੍ਰੀ ਹਰਬੰਸ ਸਿੰਘ ਗੁਜਰਾਲ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਪੱਖਤਾ ਅਤੇ ਸਪਸ਼ਟਤਾ ਨਾਲ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਸਾਰਾ ਅਧਿਕਾਰ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਉਪਰੋਕਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਤੋਂ ਲਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਤੋਂ ਨਹੀਂ। ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੁਆਰਾ ਇਹ ਵੀ ਵਿਵਾਦਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕੁਝ ਚੀਜ਼ਾਂ 'ਤੇ ਸ਼ਰਤ ਦੇ ਨਾਲ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਅੰਤਮ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੀ ਕਲਪਨਾ ਕਰਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦੀ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਪਗਨਡ ਆਰਡਰ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਉਸਦੀ ਦਲੀਲ ਦੋ-ਗੁਣਾ ਹੈ।

ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਵੱਲੋਂ ਸਭ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਇਹ ਤਾਕੀਦ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 39 ਅਤੇ ਆਰਡਰ 40 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਧਾਰਾ 76 ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਤਬਦੀਲ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ। ਸ਼੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਨੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇੱਕ ਵਾਰ ਜਦੋਂ ਇਹ ਮਨਜ਼ੂਰ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਇਨ੍ਹਾਂ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਵਿਕਲਪਕ ਰੂਪ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਭਾਵੇਂ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਕੋਡ ਕਮਿਸ਼ਨ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਫਿਰ ਵੀ, ਇਸ ਨੂੰ, ਇੱਕ ਨਿਆਂਇਕ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਦੀ ਸਮਰੱਥਾ ਵਿੱਚ, ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਦੇ ਅਨੁਰੂਪ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਆਪਣੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਵੇਗਾ। ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਅਤੇ ਨਿਰਪੱਖ ਖੇਡ, ਅਤੇ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਜਾਂ ਹੋਰ ਸਬੰਧਤ ਉਦੇਸ਼ਾਂ ਲਈ ਜਾਇਦਾਦ ਦੀ ਰੱਖਿਆ ਲਈ ਅੰਤਰਿਮ ਰਾਹਤ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਨਾ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦਾ ਇੱਕ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਮਾਨਤਾ ਪ੍ਰਾਪਤ ਨਿਯਮ ਹੈ। ਜਵਾਬਦਾਤਾਵਾਂ ਦੇ ਵਕੀਲ ਦਾ ਕਹਿਣਾ ਹੈ ਕਿ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਨੂੰ ਦੇਖਦੇ ਹੋਏ, ਇਹ ਸੁਝਾਅ ਦੇਣਾ ਅਰਥਹੀਣ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਕਿਸੇ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਦੇ ਗੰਭੀਰ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਏ ਗਏ ਹੋਣ ਤਾਂ ਉਸ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਫੰਡਾਂ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਅੰਤਮ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੱਕ ਅਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਰਹਿੰਦ-ਖੂੰਹਦ ਜਾਂ ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ ਨੂੰ ਰੋਕਣ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਸ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਚੱਲ ਰਹੀ ਹੋਵੇ।

ਉਸਨੇ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮਥਰਾ ਦਾਸ ਬਨਾਮ ਓਮ ਪ੍ਰਕਾਸ਼, (1957) 59 ਪੁਨ ਐਲਆਰ 45 ਵਿੱਚ ਏ.ਐਨ. ਭੰਡਾਰੀ ਸੀ.ਜੇ. (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਦੋਂ ਸੀ) ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ

ਇੱਕ ਰੋਕ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਦੀ ਅਣਹੋਂਦ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਕਿਰਾਇਆ ਕੰਟਰੋਲਰ ਰੈਂਟ ਰਿਸਟ੍ਰਿਕਸ਼ਨ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਦੀ ਆਜ਼ਾਦੀ ਹੈ ਜੋ ਉਹ ਆਪਣੇ ਲਈ ਵਿਕਸਤ ਕਰਨ ਦੀ ਚੋਣ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਕਿ ਉਕਤ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਕੁਦਰਤੀ ਨਿਆਂ ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਕ੍ਰਮਬੱਧ ਅਤੇ ਇਕਸਾਰ ਹੈ ਅਤੇ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਸਕਾਰਾਤਮਕ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ। ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਉਪਬੰਧ।

13. ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਸ੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਦੇ ਪਹਿਲੇ ਵਿਵਾਦ ਨੂੰ ਲੈਣ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਉਹਨਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਧੀਗਤ ਨਿਆਂ-ਸ਼ਾਸਤਰ ਦੇ ਆਮ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਵਿਕਲਪਕ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਨਾਲ ਨਜਿੱਠਿਆ ਜਾਵੇ। ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦਾ ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕੋਈ ਅਜਿਹਾ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜੋ ਐਕਟ ਦੇ ਇੱਕ ਜਾਂ ਦੂਜੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਾ ਹੋਵੇ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੰਤਰਿਤ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਵਿੱਚ ਦਿਲਚਸਪੀ ਰੱਖਣ ਵਾਲਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ, ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਵਿਰੁੱਧ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਗੜਬੜ, ਦੁਰਵਿਵਹਾਰ, ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ, ਡਿਊਟੀ ਵਿੱਚ ਅਣਗਹਿਲੀ ਜਾਂ ਉਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਦੁਰਵਰਤੋਂ ਦੀ ਸ਼ਿਕਾਇਤ ਕਰਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਮੈਂਬਰ ਜਾਂ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਨਹੀਂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਅਜਿਹੇ ਮੈਂਬਰ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਖਰਚੇ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਵੀ। ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਜੋ ਰਾਹਤ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਉਸ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੇ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਕੋਈ ਖਾਸ ਕੰਮ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕਰਨਾ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਤੋਂ ਰੋਕਣਾ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਅਜਿਹਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਐਕਟ ਅਤੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਸਮਾਂ ਲਾਗੂ ਹੈ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਉੱਪਰ ਦੱਸੇ ਗਏ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਜ ਜਾਂ ਭੁੱਲ ਲਈ ਜ਼ਿੰਮੇਵਾਰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਅਹੁਦੇਦਾਰ ਜਾਂ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦਾ ਹੁਕਮ ਵੀ ਦੇ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਅਜਿਹੇ ਮੈਂਬਰ, ਜਿਸ ਨੂੰ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿਆਦ ਲਈ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਅਯੋਗ ਠਹਿਰਾਉਣ ਦੀ ਹੱਦ ਤੱਕ ਵੀ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਪੰਜ ਸਾਲ ਤੋਂ ਵੱਧ ਨਹੀਂ।

14. ਪਰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੁਆਰਾ ਕਲਪਨਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਾਹਤਾਂ ਵਿੱਚੋਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਅਜਿਹੇ ਭਰੋਸੇ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਜਾਂ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਅਣਗਹਿਲੀ ਆਦਿ ਸਾਬਤ ਹੋਣ ਤੋਂ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਦੀ ਸ਼ਰਤ ਉਸੇ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ, ਇਹ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਪਾਸ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਕਾਰਵਾਈ ਨੂੰ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੇ ਦੋਸ਼ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੀ ਤਸੱਲੀ ਨਾਲ ਸਾਬਤ ਨਹੀਂ ਹੋ ਜਾਂਦੇ। ਪਰ ਇਹ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਹੁਕਮ ਦੇਣ ਜਾਂ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਅੰਤਰਿਮ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇਸ ਨੂੰ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਜਿਹੀ ਅੰਤਰਿਮ ਰਾਹਤ ਦੇਣ ਦੀ ਮਨਾਹੀ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ।

ਕਿਸੇ ਚੈਰੀਟੇਬਲ ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਜਾਂ ਉਸਾਰੂ ਟਰੱਸਟ ਦੀ ਕਿਸੇ ਕਥਿਤ ਉਲੰਘਣਾ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਟਰੱਸਟੀਆਂ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਅਤੇ ਜਨਤਕ ਟਰੱਸਟਾਂ ਦੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਖਾਤਿਆਂ ਅਤੇ ਜਾਂਚਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਤ ਕਰਨ ਲਈ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਵਿੱਚ ਕੁਝ ਅਜਿਹਾ ਹੀ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੈਕਸ਼ਨ ਉਹਨਾਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਦਿੱਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਰਾਹਤ, ਇਹ ਕਿਤੇ ਵੀ ਅਦਾਲਤ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕਰਨ ਜਾਂ ਕੇਸ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਲਈ ਲੰਬਿਤ ਕਿਸੇ ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਫਿਰ ਵੀ ਇਸ ਗੱਲ 'ਤੇ ਕਦੇ ਵੀ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜ਼ਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਦਾਲਤ ਉਸ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਵਾਲੀਆਂ ਸ਼ਰਤਾਂ ਦੀ ਮੌਜੂਦਗੀ ਬਾਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਵੰਡ ਕੇ ਅੰਤਰਿਮ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ।

ਸੀ. ਕੁੱਪੁਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲੀਆਰ ਬਨਾਮ ਵਾਈ. ਸੁਬਰਾਮਨੀਅਮ ਚੇਤਫਰ, ਏਆਈਆਰ 1923 ਮੈਡ 224 ਵਿੱਚ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਮੁਕੱਦਮੇ ਵਿੱਚ, ਹਾਲਾਂਕਿ ਕਿਸੇ ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਦੀ ਕੋਈ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇੱਕ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਲੰਬਿਤ ਹੋਣ ਦੌਰਾਨ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ। ਸੂਟ. ਅਜਿਹੇ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਸ਼ਚਿਤ ਮੰਨਣ ਦਾ ਕਾਰਨ ਰਾਮੇਸਮ, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਵਰਣਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ:--

"ਕਾਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ, ਮੁਕੱਦਮਿਆਂ ਦੀ ਇਸ ਸ਼੍ਰੇਣੀ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਸਿਰਫ਼ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਹੀ ਨਹੀਂ ਹਨ ਜੋ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰਨ ਦਾ ਵਿਸ਼ਾ ਹਨ, ਸਗੋਂ ਬਚਾਓ ਪੱਖ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਨਾਲੋਂ ਕਿਤੇ ਜ਼ਿਆਦਾ ਮਹੱਤਵ ਵਾਲੇ ਜਨਤਕ ਅਦਾਰੇ ਦੇ ਹਿੱਤ ਹੋ ਸਕਦੇ ਹਨ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਟਰੱਸਟੀ ਨੂੰ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਮੰਦਿਰ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਸੀਮਤ ਹੈ, ਪਰ ਇਹ ਇਸ ਗੱਲ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਟਰੱਸਟੀ ਉੱਤੇ ਅਦਾਲਤ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਨੂੰ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਰੋਕਿਆ ਗਿਆ ਹੈ।" ਸੀ. ਕੁੱਪੁਸਵਾਮੀ ਮੁਦਲੀਆਰ ਦੇ ਕੇਸ, ਏਆਈਆਰ 1923 ਪੀਸੀ 224 (ਸੁਪਰਾ) ਵਿੱਚ ਮਦਰਾਸ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੇ ਨਾਲ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਗਏ ਵਿਚਾਰ, ਤਤਕਾਲ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਵੀ ਢੁਕਵੇਂ ਜਾਪਦੇ ਹਨ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਹਿੱਤ ਵਿੱਚ ਕੰਮ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਜੇਕਰ ਇਸ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਸੀ, ਤਾਂ ਰਿੱਟ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਗਲਤ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਕੋਈ ਨੁਕਸ ਨਹੀਂ ਪਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਨੇ ਫਤਿਹ ਅਲੀ ਮਿਰਜ਼ਾ ਬਨਾਮ ਸੱਜਾਦ ਹੁਸੈਨ , ਏਆਈਆਰ 1937 ਕੋਲ 740 ਵਿੱਚ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਹੈ , ਜਿੱਥੇ ਬੰਗਾਲ ਵਕਫ਼ ਐਕਟ, 1934 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਜ਼ਿਲ੍ਹਾ ਜੱਜ ਦੁਆਰਾ ਇੱਕ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ, ਦੇ ਸੰਬੰਧਿਤ ਉਪਬੰਧਾਂ। ਜੋ ਕਿ ਕੁਝ ਹੱਦ ਤੱਕ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਸਮਾਨ ਹਨ। ਉਸ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ, ਇਹ ਕਲਕੱਤਾ ਹਾਈ ਕੋਰਟ ਦੇ ਡਿਵੀਜ਼ਨ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਹੇਠ ਲਿਖੇ ਅਨੁਸਾਰ ਰੱਖੀ ਗਈ ਸੀ:---

"ਬੰਗਾਲ ਵਕਫ਼ ਐਕਟ, 1934 ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮਾ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ । ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਵਿਦਵਾਨ ਜੱਜ ਲਈ ਉਸ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਇੱਕ ਰਿਸੀਵਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰਨ ਲਈ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਸੀ।"

15. ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ । ਮੁੱਖ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਮੁੱਦੇ ਸਨ, ਜ਼ਿਆਦਾਤਰ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਤਹਿਤ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪ- ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਦੁਆਰਾ

ਸੈਕਸ਼ਨ 76 ਦੀ ਧਾਰਾ (1) ਵਿੱਚ , ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ 142 ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਉਹੀ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਸਨ ਜੋ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਦੁਆਰਾ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਨਿਯਤ ਹਨ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 76 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅੰਤਮ ਹਿੱਸੇ ਦਾ ਉਦੇਸ਼ ਸਿਰਫ ਇਹ ਦੱਸਣਾ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 76 ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਗਿਆ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਜਾਵੇਗਾ, ਕਿਸੇ ਵੀ ਸਥਿਤੀ ਵਿੱਚ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਜ਼ਾਬਤਾ ਅਧੀਨ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ। ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਵਿਚਾਰੀਆਂ ਗਈਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ ਹੋਰ ਕਾਰਵਾਈਆਂ। ਇਹ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਵਿੱਚ ਸ਼ੱਕ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੌਰਾਨ ਇਹ ਦੋਸ਼ ਲਗਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ।

ਫਿਰ ਦੋਵਾਂ ਧਿਰਾਂ ਦੁਆਰਾ ਧਾਰਾ 76 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ । ਸ੍ਰੀ ਰੇਖੀ ਨੇ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦੇ ਕੇ ਉਸ ਵਿਵਸਥਾ ਤੋਂ ਤਾਕਤ ਹਾਸਲ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਸ਼ਿਸ਼ ਕੀਤੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਸਿਰਫ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕਰਨੀ ਸੀ ਅਤੇ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਦਾ ਕੋਈ ਉਪਬੰਧ ਨਹੀਂ ਹੈ (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਧਾਰਾ ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (7) ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹੈ । ਐਕਟ ਦੀ 135), ਧਾਰਾ 142 ਵਿੱਚ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ । ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 39 ਅਤੇ 40 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹਨ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ, ਖਾਸ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਅਫਸੋਸ ਹੈ, ਮੈਂ ਇਸ ਵਿਵਾਦ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਨਹੀਂ ਲੱਭ ਸਕਿਆ ਕਿਉਂਕਿ ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਆਰਡਰ 39 ਨਿਯਮ 1 ਅਤੇ 2, ਅਤੇ ਆਰਡਰ 40 ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪਬੰਧ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਨਾਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਤਰੀਕੇ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹਨ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਮੈਨੂੰ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਦੇ ਉਪਰੋਕਤ ਉਪਬੰਧ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਐਕਟ ਦੇ ਅਧੀਨ ਧਾਰਾ 142 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਸਹਾਇਕ ਹਨ, ਬਲਕਿ ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਸੌਂਪੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਦੀ ਪ੍ਰਭਾਵਸ਼ਾਲੀ ਢੰਗ ਨਾਲ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ। ਧਾਰਾ 142) ਸੈਕਸ਼ਨ 76 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (3) ਵਿੱਚ "ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਹੋ ਸਕੇ" ਸਮੀਕਰਨ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਆਪਣੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਕੋਡ ਦੇ ਸਿਰਫ਼ ਉਨ੍ਹਾਂ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਧਿਆਨ ਵਿੱਚ ਰੱਖਦਿਆਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ, ਜੋ ਚੀਜ਼ਾਂ ਦੇ ਸੁਭਾਅ ਵਿੱਚ, ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਜਿਨ੍ਹਾਂ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਐਕਟ ਤੋਂ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਨੇ ਸਹੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਜਿਹੇ ਉਪਬੰਧ ਧਾਰਾ 52 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 95 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਹਨ। ਜਦੋਂ ਕਿ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਤਹਿਤ, ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧੀਨ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ 'ਤੇ ਅਪੀਲੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਰੋਕ ਲਗਾਈ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 52 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਨੇ ਆਪਣੀ ਅਪੀਲ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਦੇ ਹੋਏ ਕਮਿਸ਼ਨ ਤੋਂ ਉਸ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਨੂੰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ, ਬੋਰਡ ਦੇ ਮੈਂਬਰ ਦੀ ਚੋਣ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਬੋਰਡ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਉੱਤੇ। ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਧਾਰਾ 95 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਪ੍ਰਵਾਧਾਨ ਨੇ ਬੋਰਡ ਦੀਆਂ ਖੋਜਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਲੰਬਿਤ ਅਪੀਲ ਦੇ ਫੈਸਲੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਏ ਜਾਣ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਦੇਣ ਦਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੋਹ ਲਿਆ ਹੈ। ਉਹ ਵਿਅਕਤੀ ਜਿਸਦੀ ਚੋਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਬੋਰਡ ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਬੋਰਡ ਜਾਂ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਬਣਿਆ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮਾਮਲਾ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਮਿਆਦ ਦੇ ਦੌਰਾਨ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਹੋਰ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦੇਣ ਦਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ। ਇਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ, ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਹਟਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀਆਂ ਸਾਰੀਆਂ ਸਬੰਧਤ ਧਾਰਾਵਾਂ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕਰਨ 'ਤੇ, ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਕੋਡ ਆਫ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰੋਸੀਜਰ ਦੇ ਸਾਰੇ ਉਪਬੰਧ, ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਹਿੱਸੇ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਹੋਣ ਵਾਲੀ ਕਾਰਵਾਈ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦੇ ਹਨ, ਸਿਵਾਏ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਜਿਸ ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਕੋਡ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ, ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਉਸ ਹੱਦ ਤੱਕ ਬਾਹਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਤੱਕ ਕੋਡ ਦਾ ਕੋਈ ਸੈਕਸ਼ਨ ਜਾਂ ਨਿਯਮ ਐਕਟ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਉਪਬੰਧ ਨਾਲ ਅਸੰਗਤ ਹੈ। ਇਸ ਖੋਜ ਤੋਂ ਇੱਕ ਜ਼ਰੂਰੀ ਸਿੱਟੇ ਵਜੋਂ, ਇਹ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਢੁਕਵੇਂ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਸਥਾਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ ਜਾਂ ਸਿਧਾਂਤਾਂ 'ਤੇ ਰਿਸੀਵਰ ਦੀ ਨਿਯੁਕਤੀ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਰਿਮ ਪ੍ਰਬੰਧ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ ਜੋ ਕੋਡ ਦੇ ਅਧੀਨ ਚੰਗੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਸਥਾਪਿਤ ਹਨ।

16. ਸ੍ਰੀ ਰੇਖੀ ਨੇ 1863 ਦੇ ਰਿਲੀਜੀਅਸ ਐਂਡੋਮੈਂਟਸ ਐਕਟ 20 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦਿੱਤਾ ਅਤੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਕਿ ਇਹ ਸਿੱਖ ਗੁਰਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਨਾਲ ਮੇਲ ਖਾਂਦਾ ਹੈ। ਹਾਲਾਂਕਿ, ਇਕੱਲਾ ਇਹ ਤੱਥ ਉਸ ਦੀ ਮਦਦ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਕਿਉਂਕਿ ਉਹ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੇ ਯੋਗ ਨਹੀਂ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 14 ਜਾਂ ਧਾਰਮਿਕ ਐਂਡੋਮੈਂਟਸ ਐਕਟ ਦੇ ਤਹਿਤ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਹੁਕਮ ਜਾਰੀ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜਾਂ ਕੋਈ ਰਿਸ਼ੀਵਰ ਨਿਯੁਕਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸ ਨੇ ਅੱਗੇ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਹੈ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਮੁਕੱਦਮੇ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਦੌਰਾਨ ਚੋਣ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆਵਾਂ ਦੀ ਪ੍ਰਕਿਰਤੀ ਵਿੱਚ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਚੁਣੇ ਗਏ ਮੈਂਬਰ ਨੂੰ ਕਦੇ ਵੀ ਹਟਾਇਆ ਨਹੀਂ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਮੈਨੂੰ ਨਹੀਂ ਲੱਗਦਾ ਕਿ ਇਹ ਸਮਾਨਤਾ ਢੁਕਵੀਂ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਕਾਰਵਾਈ ਚੋਣ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਬਜਾਏ ਕੋਡ ਦੀ ਧਾਰਾ 92 ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੇਸ ਨਾਲ ਵਧੇਰੇ ਸਮਾਨਤਾ ਹੈ।

ਇਸ ਤੋਂ ਇਲਾਵਾ, ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਜੋ ਹੁਣ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਹੈ, ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੀ ਮੈਂਬਰਸ਼ਿਪ ਤੋਂ ਹਟਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਉਪ ਧਾਰਾ (3) ਜਾਂ ਧਾਰਾ 95 ਦੇ ਤਹਿਤ. ਐਕਟ ਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ। ਜਿੱਥੋਂ ਤੱਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦਾ ਸਬੰਧ ਹੈ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੇ 11 ਅਕਤੂਬਰ, 1965 ਨੂੰ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਪ੍ਰਧਾਨ ਵਜੋਂ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਚੁਣੇ ਜਾਣ ਜਾਂ ਨਾ ਹੋਣ ਦੇ ਸਵਾਲ ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਹੋਇਆ ਜਾਪਦਾ ਹੈ। ਚੋਣ ਦੇ ਤੱਥਾਂ 'ਤੇ ਸਵਾਲ ਉਠਾਉਣ ਵਾਲੇ ਚੋਣ ਲੜ ਰਹੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਦੀ ਪਿਛਲੀ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਰੱਦ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਤਹਿਤ ਚੋਣਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਸਵਾਲ ਨਹੀਂ ਉਠਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਅਜਿਹੇ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ, ਸਬੰਧਤ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਨਾਲ ਪੜ੍ਹੇ ਗਏ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 147 ਵਿੱਚ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਸੈਕਸ਼ਨ 11, ਅਤੇ ਇਸ ਦੇ ਆਰਡਰ 23 ਨਿਯਮ 1 ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਰੈਜ਼ ਜੂਡੀਕਾਟਾ ਦੇ ਸਿਧਾਂਤਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਕਰਕੇ, ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦਾ ਸਾਰਾ ਜ਼ਾਬਤਾ, ਕਮਿਸ਼ਨ ਅੱਗੇ ਚੱਲ ਰਹੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ 'ਤੇ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ, ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ, ਕਿਸੇ ਲਈ ਵੀ ਖੁੱਲ੍ਹਾ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਮੁਕਾਬਲਾ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਵਿੱਚੋਂ, ਜੋ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਅਧੀਨ ਪਿਛਲੀ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਧਿਰ ਸਨ ਤਾਂ ਜੋ ਉਕਤ ਪਿਛਲੀ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਸ਼ਾਮਲ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਉਠਾਉਣ ਜਾਂ ਦੁਬਾਰਾ ਅੰਦੋਲਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕੇ ਜਿਸ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ।

17. ਸ੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤ ਵਿੱਚ ਇਹ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ 1925 ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਪਾਸ ਹੋਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਅਜਿਹੀਆਂ ਅੰਤਰਿਮ ਰਾਹਤਾਂ ਦਿੰਦਾ ਆ ਰਿਹਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਹ ਕਦੇ ਨਹੀਂ ਮੰਨਿਆ ਗਿਆ ਕਿ ਅਜਿਹਾ ਕਰਨ ਦੀ ਕੋਈ ਸ਼ਕਤੀ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਅਤੇ ਇਸ ਕਾਰਨ ਹੀ, ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੈ। ਇਸ ਤੱਥ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ ਕਿ ਸ੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਦੀ ਮੁੱਖ ਦਲੀਲ (ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 76 ਦੀ ਕਾਰਵਾਈ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨ ਕੋਲ ਅਜਿਹਾ ਅਧਿਕਾਰ ਹੋਣ ਬਾਰੇ) ਮੇਰੇ ਕੋਲ ਪ੍ਰਬਲ ਹੈ, ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਜਾਣ ਦੀ ਲੋੜ ਨਹੀਂ ਹੈ। ਨਾ ਹੀ ਮੈਨੂੰ ਇਸ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਤਾਕਤ ਮਿਲਦੀ ਹੈ।

ਸ੍ਰੀ ਰੇਖੀ ਦੀ ਆਖਰੀ ਬੇਨਤੀ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਤਤਕਾਲ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਣਗੌਲਿਆ ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਕੇ ਵਰਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਆਰਡਰ 39 ਨਿਯਮ 1 ਜਾਂ 2, ਜਾਂ ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 40 ਨਿਯਮ 1 ਦੁਆਰਾ ਵੀ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਰਾਸ਼ਟਰਪਤੀ ਦੇ ਅਹੁਦੇ ਤੋਂ ਹਟਾਉਣ ਲਈ ਇੱਕ ਦੇ ਬਰਾਬਰ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਅਥਾਰਟੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਜਾਂ ਤਾਂ ਐਕਟ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਜ਼ਾਬਤੇ ਦੇ ਕਿਸੇ ਉਪਬੰਧ ਦੁਆਰਾ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ। ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 135 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (7) ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਵੱਲ ਧਿਆਨ ਦਿਵਾਇਆ ਹੈ ਜੋ ਵਿਰਾਸਤੀ ਅਹੁਦੇਦਾਰਾਂ ਅਤੇ ਮੰਤਰੀਆਂ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਅਜਿਹੀ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਮੈਨੂੰ ਲੱਗਦਾ ਹੈ, ਸ੍ਰੀ ਰੇਖੀ ਦੀ ਦਲੀਲ ਗਲਤ ਹੈ। ਟ੍ਰਿਬਿਊਨਲ ਨੇ ਜੋ ਕੁਝ ਵੀ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਉਹ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਨੂੰ ਆਪਣੇ ਹੱਥਾਂ ਵਿੱਚ ਲੈਣ ਲਈ ਕੀਤਾ ਹੈ, ਜੋ ਕਿ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 41 ਅਧੀਨ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਖੇਤਰ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਹੋਰ ਉਪਬੰਧਾਂ ਅਨੁਸਾਰ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 142 ਦੇ ਤਹਿਤ ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਇਹ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਨਹੀਂ ਰਹਿਣਾ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਹੈ। ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਅੰਤਰਿਮ ਮਿਆਦ ਲਈ ਵੀ ਉਸ ਪ੍ਰਾਰਥਨਾ ਦੀ ਇਜਾਜ਼ਤ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਹੈ। ਇਸ ਨੇ ਸਿਰਫ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੂੰ ਗੁਰਦੁਆਰਿਆਂ ਦੇ ਪ੍ਰਬੰਧ ਵਿੱਚ ਦਖਲ ਦੇਣ ਤੋਂ ਰੋਕਿਆ ਹੈ, ਅਤੇ ਪ੍ਰਬੰਧਕ ਨੂੰ ਇੱਕ ਤੀਜੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਸੌਂਪਿਆ ਹੈ ਜੋ ਕਮੇਟੀ ਦਾ ਮੈਂਬਰ ਵੀ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਕੀ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਨਿਯੁਕਤ ਵਿਅਕਤੀ ਕੇਸ ਦੀਆਂ ਸਥਿਤੀਆਂ ਵਿੱਚ ਫਿੱਟ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਅਜਿਹਾ ਕੋਈ ਮਾਮਲਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਮੈਂ ਇਨ੍ਹਾਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਵਿੱਚ ਫੈਸਲਾ ਕਰ ਸਕਾਂ।

ਸ੍ਰੀ ਰੇਖੀ ਨੇ ਫਿਰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਕਿ ਮੈਨੂੰ ਇਹ ਮੰਨਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਾਰਵਾਈ ਲਈ ਸਿਵਲ ਪ੍ਰਕਿਰਿਆ ਦੇ ਪੂਰੇ ਕੋਡ ਦੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣ ਦੇ ਮੱਦੇਨਜ਼ਰ, ਕੋਡ ਦੇ ਆਰਡਰ 43 ਨਿਯਮ 1 ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਵੀ ਲਾਗੂ ਹੋਣਗੇ, ਅਤੇ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕਮਿਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਅੰਤਰਿਮ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇਸ ਅਦਾਲਤ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਹੈ। ਸ੍ਰੀ ਗੁਜਰਾਲ ਇਸ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦੇ ਹਨ। ਮੌਜੂਦਾ ਕਾਰਵਾਈ ਵਿੱਚ ਇਸ ਸਵਾਲ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਬੇਲੋੜਾ ਹੈ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੁਆਰਾ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ।

18. ਇਸ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਮੇਰੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਨੁਕਤਾ ਨਹੀਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ। ਰਿੱਟ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਇਸ ਲਈ, ਅਸਫਲ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਅਤੇ ਖਾਰਜ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਪਰ ਲਾਗਤ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ ਕਿਸੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਬਿਨਾਂ।

Jatinder Singh, Translator

ਡਿਸਕਲੇਮਰ (ਬੇਦਾਅਵਾ):—ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ । ਨਿਆਂ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾਂ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਿਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ । ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਕ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ ।